Lot – un „drept“ într-un loc greşit

Lot – un „drept“ într-un loc greşit

Dacă privim la viaţa lui Lot prezentată în Vechiul Testament, nu vom găsi probabil nimic din care să se deducă faptul că acesta a fost un credincios vechi-testamental. Numai textul din 2 Petru 2.7-8 ne mărturiseşte că el a fost un om „drept“. Faptul că aceasta nu se putea vedea clar în viaţa sa, ne arată ce istorie tristă stă acum în faţa noastră.

Lot – un participant la alergare

Prima caracteristică surprinzătoare din viaţa lui Lot este faptul că el nu a păşit dintr-o decizie proprie pe calea pe care a mers Avraam în credinţă. El nu a umblat având o decizie personală a credinţei, ci sub influenţa unchiului său Avraam. Lot este modelul tipic al unui participant secundar la alergare. Acest lucru rezultă clar din câteva exemple: „Şi Avram a plecat, cum îi spusese Domnul. Şi Lot a mers cu el“ (Geneza 12.4); „Avram s-a suit din Egipt spre sud, el şi soţia lui şi tot ce avea, şi Lot era cu el“ (Geneza 13.1); „Dar şi Lot, care mergea cu Avram...“ (Geneza 13.5).Desigur, este bine când copiii părinţilor credincioşi merg deja de mici împreună cu părinţii lor pe calea credinţei. Dar când vor creşte, va trebui să existe un moment în viaţa lor în care vor lua o decizie personală de a-L urma pe Domnul. Atunci, în locul unei participări la alergare, a unei umblări cu cineva, ca la Lot cu Avraam, va fi o umblare împreună spre slava lui Dumnezeu, ca la Isaac cu Avraam.

Lot – un materialist

Prima dată, când Lot a luat o decizie, a fost decizia pentru lume (Geneza 13). În timp ce Avraam înainta pe calea sa în credinţă, Lot era omul vederii. El judeca după ceea ce vedea, după posibilităţile materiale. „Şi Lot şi-a ridicat ochii şi a văzut...“ (13.10). La Lot nu găsim deloc aşteptarea îndemnului lui Dumnezeu, „ridică-ţi ochii“, ca la Avraam (13.14). El a luat decizia sa după criterii pur pământeşti. Aici era vorba doar de avantajul personal. Este foarte periculos pentru viaţa noastră spirituală, când „câmpia udată a Iordanului“ reprezintă motivul deciziilor noastre.Dacă viaţa este determinată complet de lucrurile materiale, „gândirea noastră reală“ ne va împiedica să înţelegem vorbirea lui Dumnezeu în aceste lucruri. Lot a pierdut mai târziu întreaga sa avere, care apoi i-a fost din nou restituită prin intervenţia lui Avraam (14.12 şi 16). Urechea sa era surdă la vorbirea lui Dumnezeu; totul se sfârşise cu bine! Lot, cu o gândire pământească, găsea la toate şi o explicaţie pământească, logică.

Lot - un om pe o cale descendentă

Dacă judecăm după bogăţia şi starea socială la care a ajuns, putem spune că Lot a făcut carieră. Oamenii au văzut probabil în el un om promovat. Dar în ochii lui Dumnezeu, calea lui Lot a fost o cale de nestăvilit şi constantă în jos. Şi Avraam a mers în viaţa sa pe căi care nu au fost spre onoarea Domnului, dar întotdeauna a găsit calea de întoarcere. În cazul lui Lot vedem cu groază o cale care a mers mereu în jos, şi numai intervenţia lui Dumnezeu a împiedicat să nu se pe-treacă lucrurile cele mai grave. Foarte clar se vede aceasta în calea lui Lot spre Sodoma. În capitolul 13.12 citim: „ ...iar Lot... şi-a întins corturile până la Sodoma“. Atunci, Lot locuia încă în corturi, caracteristica exterioară a străinului şi a pelerinului, dar corturile sale erau îndreptate spre Sodoma. Dacă despărţirea noastră de lume este numai exterioară, dar inima locuieşte deja în Sodoma, atunci picioarele noastre vor urma curând inimilor noastre.

În capitolul 14.12 citim: „ ...el locuia în Sodoma“. Aici, Lot a renunţat şi la despărţirea exterioară de lume. Acum era, aşa cum spune Petru, „om drept, locuind printre ei“. Dar acesta nu a fost sfârşitul. În capitolul 19.1 citim că „Lot şedea la poarta Sodomei“. În ochii oamenilor, aceasta era într-adevăr o promovare socială: dintr-un locuitor stabilit de curând în acea localitate, devenise membru în consiliul local al Sodomei; dar în ochii lui Dumnezeu, aceasta era încă un pas în jos în viaţa sa spirituală. Lot a devenit dintr-un credincios cu gândire lumească un credincios care trăia în lume (ca sistem moral) şi până la urmă a lucrat mână în mână cu lumea. Ce tristă a fost această dezvoltare!

Lot – unul care pierde

Permiteţi-mi să exprim foarte clar lecţia serioasă din viaţa lui Lot: viaţa lui Lot este până la urmă viaţa celui care pierde.

Lot a pierdut:

- capacitatea sa spirituală de discernământ (13.10 – el nu vedea nicio deosebire între grădina Domnului şi ţara Egiptului);

- părtăşia sa cu Dumnezeu. Lot nu avea niciun altar, nu cunoştea stejarii lui Mamre de la Hebron (= părtăşie). Domnul L-a vizitat pe Avraam, dar nu pe Lot.

- pacea sa (capitolul 14). Lot a fost atras în conflictele lumii.

- respectul său (19.9). Să nu ne înşelăm! Chiar şi cel mai onorat loc din lume şi cele mai mari compromisuri cu lumea nu îi vor aduce credinciosului niciodată adevăratul respect al lumii. Credinciosul este un străin, chiar dacă vine să trăiască aici pentru o vreme.

- credibilitatea sa (19.14). Modul de viaţă al lui Lot a fost în aşa fel, încât orice mărturie pentru Dumnezeu nu a fost credibilă. În zilele sale bune nu s-a văzut la el deloc teamă de Dumnezeu. Indicaţiile cu privire la sfinţenia şi dreptatea lui Dumnezeu, care trebuie să judece păcatul, erau necunoscute în casa lui Lot. Ginerii săi nu l-au luat în serios nici pe el, nici atenţionările sale. Avem un comportament potrivit, pentru ca cuvintele noastre să fie crezute?

- familia sa (capitolul 19). Să nu uităm nici acest aspect! Ca şi adevărat credincios, tu personal nu vei pieri în judecata acestei lumi, ci vei fi salvat, dar „ca prin foc“. Dar unde va fi familia ta?

- onoarea sa (19.30-38). Păcatul Sodomei l-a urmat pe Lot, iar descrierea vieţii lui Lot schiţează la sfârşit un tablou întunecos plin de ruşine.

Lot – un nefericit

Fusese Lot cel puţin fericit în Sodoma? Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă în cuvinte cutremurătoare starea sufletului său: „şi l-a salvat pe dreptul Lot, cel foarte întristat de purtarea destrăbălată a celor nelegiuiţi (pentru că acel om drept, locuind printre ei, prin vedere şi auzire, îşi chinuia zi după zi sufletul lui drept, cu faptele lor fără de lege“ (2 Petru 2.7-8). Ce viaţă nenorocită! Tu poţi să te scuteşti de o astfel de viaţă! Lumea se îndreaptă spre judecată, ca în zilele lui Lot, dar şi ca în zilele lui Noe (2 Petru 2). Cu cine dorim să ne asemănăm? Cu Noe, „un predicator al dreptăţii“, sau cu Lot, care îşi chinuia sufletul prin ceea ce vedea şi auzea?